

giver en Lejeindtægt af over 400 Kr., smaa de, der giver mindre Lejeindtægt. Men Forholdet har udviklet sig saaledes, at selv Folk, der kan betragtes som Smaafolk, og som trænger til Nævnets Hjælp og Vejledning, bor i Lejligheder til mere end 400 Kr.s Værdi, og der er i alt Fald baade fra Frederiksberg og fra København udtalt Ønske om at faa Grænsen forhøjet. Naturligvis er det en Skønssag, hvor meget Grænsen skal forhøjes. Fra Frederiksbergs Side har man nævnt en Forhøjelse fra 400 Kr. til 800 Kr., og vi havde ogsaa til at begynde med tænkt os at blive staaende derved. Men nu er Forholdet jo det, at naar man først undergiver alle Lejligheder til en Leje af mindre end 800 Kr. Behandling som smaa Lejligheder, er det ikke saa mange, der bliver tilbage. Det er faktisk ikke saa mange, der har Raad til at bo i Lejligheder til mere end 800 Kr., og vi har derfor ment, at det vilde simplificere hele Ordningen — hvad der ogsaa er paa-peget i den københavnske Indstilling —, naar man gjorde den Regel, Loven af 9. Juni 1916 har for smaa Lejligheder, anvendelig for alle Lejligheder, altsaa ogsaa for dem over 800 Kr. Der sker derved vistnok ikke nogen Uret, og der spildes ikke ret megen Tid, thi man maa gaa ud fra, at de Folk, der bor i de store Lejligheder, i Kraft af deres økonomiske og sociale Uafhængighed er i Stand til at hævde deres Stilling og gøre det let og hurtigt, enten det skal ske gennem Nævnet eller ikke. Vi foreslaar derfor, at den Behandlingsmaade, som efter Loven gælder for smaa Lejligheder, nu skal gælde for alle Lejligheder, og heri maa vises i alt Fald i Realiteten at være i fuldkommen Overensstemmelse saavel med den københavnske som med den frederiksbergske Indstilling.

Jeg kommer saa til vor § 4, som tilsigter en Forandring i den gældende Lovs § 5. I den gældende Lovs § 5 siges der, at Nævnene efter Omstændighederne kan tilsidesætte Lejerens Erklæringer, naar det skønnes, at han „har handlet under utilbørlig Tvang fra Ejerens Side, og at Ejerens Krav derhos staar i Misforhold til, hvad der ydes fra hans Side“. Baade fra Frederiksberg og København gøres der opmærksom paa, at det har været vanskeligt at anvende denne Bestemmelse, idet Nævnet ikke rigtig har kunnet klare eller i alt Fald ikke har kunnet udforme, hvad der skulde forstaaes ved „utilbørlig Tvang“. Det formenes derfor baade fra Frederiksbergs og fra Københavns Side, at det vil

være hensigtsmæssigt at omskrive denne Paragraf, saa at den kunde anvendes let og hurtigt [af Nævnene]. Vi har ment at kunne imødekomme denne Trang til en Forandring ved at foreslaa, at man i Stedet for „utilbørlig Tvang fra Ejerens Side“ sætter „stærkt Tryk“. Imidlertid er det klart, at det er en meget betydelig Skærpelse. Udtrykket „stærkt Tryk“ omfatter naturligvis altid „utilbørlig Tvang“, men meget andet end det, der ligger i Udtrykket „utilbørlig Tvang“, kan indbefattes i „stærkt Tryk“.

Derfor har vi ment, at Tyngdepunktet burde lægges andetsteds. Hvor der er Tale om Misforhold mellem Ejerens Krav og det, der ydes fra hans Side, skulde Ordet „aabenbart“ føjes til, saaledes at det, det kom an paa, var, at der er *aabenbart Misforhold* til Stede imellem Ejerens Krav, og hvad der ydes fra hans Side. Jeg skal dog her bemærke, at dette er kun et Forsøg paa en Omskrivning, og vi kunde meget godt være med til at optage en Forhandling om en anden Formulering, hvis der skulde vise sig noget Ønske i saa Henseende fra anden Side. Ogsaa paa dette Punkt er vi altsaa ganske i Overensstemmelse, i alt Fald i vor Tanke, med Indstillingen baade fra Frederiksberg og fra København med Hensyn til, hvad vi ønsker at faa ført igennem, selv om vi maa ske ikke har været saa heldige i Udtrykket. Det vil jo i øvrigt vise sig senere under Forhandlingerne.

Jeg kommer saa til Ændringsforslagets § 5, hvor vi foreslaar, at der i § 7 i 2den Linie i Stedet for Ordet Lejlighed indføres „en af de i §§ 4—6 omhandlede Lejligheder“. Jeg for mit Vedkommende nærer ikke nogen Tvivl om, at § 7 maa omfatte alle de i §§ 4—6 omhandlede Lejligheder, men det er meddelt Udvalget, at der skulde være nogen Tvivl i Praxis i saa Henseende, og at ikke alle var paa det rene med, om Loven virkelig rakte saa vidt; vi har derfor ment det rigtigt at rejse dette Spørgsmaal for at faa det klaret. Det er ganske sikkert, at hvis vort Ændringsforslags § 3 vedtages, saa vil det efter min Mening klare sig selv, thi naar Lovens § 4 gaar [ud, og naar ogsaa 1ste Linie af § 5 gaar ud, saa kan der ikke være Tvivl om, at § 7 maa omfatte det alt sammen. Derhos vilde det ogsaa se lidt underligt ud, hvis man endte med det som Resultat af Behandlingen i Rigsdagen, at man i § 7 henviste til §§ 4—6, naar samtidig den § 4, hvortil der henvistes,